

Hoe moeten we het Blok bestrijden? Door juridische procedures te beginnen tegen de partij? Een vrijspraak voor het Blok zou een echt probleem zijn. Maar een veroordeling evenzeer: in dat geval zou de partij wat cosmetische veranderingen doorvoeren en zich zo aanvaardbaar proberen te maken. Meer dan ooit moeten we de politieke posities van extreem-rechts als zodanig bekampen, met of zonder veroordeling. Dat kan door mensen te winnen voor een sociaal, links project dat een oplossing biedt voor de problemen die mensen echt belangrijk vinden: hun job, hun pensioen, hun gezondheid.

Een grootschalig onderzoek van het instituut Siren in acht Europese landen wees de toenemende onzekerheid op de arbeidsmarkt aan als hoofdoorzaak van de opkomst van extreem-rechts. Als we de voedingsbodem van het Blok willen wegnemen, moeten we af van die sociale onzekerheid. En dat veronderstelt een breuk met de neoliberale politiek die daarvan de oorzaak is.

Voor het cordon sanitaire, tegen het liberaal cordon!

Het cordon sanitaire moet absoluut behouden blijven. Eenmaal aan de macht zou het Blok immers fel kunnen besparen in buurtwerking en sociale voorzieningen en zo een ravage aanrichten. De facto is het cordon echter verworden tot een neoliberale eenheidsworst, een 'neoliberaal cordon' van 'alle democraten tegen het Blok', die samen een politiek blijven voeren van privatiseringen, liberalisering, bezuiniging. Om het Blok écht te kunnen bestrijden, mogen de sociale bewegingen en de linkerrij zich niet door dat liberaal cordon laten gijzelen, maar moeten ze een eigen project naar voor schuiven om de stemmers van het Blok terug te winnen!

- Er is een enorme werkloosheid, terwijl het patronaat en krachten binnen de regering mensen toch langer willen laten werken (b.v. de discussie over de 40-uren week) of later op pensioen willen laten gaan (b.v. de afschaffing van het brugpensioen). Wij eisen de 32-uren week met loonsbehoud en de herverdeling van de arbeid over de werklozen. Dat is ook de beste manier om werk en privé-leven te combineren. Daarnaast eisen we het recht op brugpensioen op 55 met verplichte aanwerving van een jongere. Hoe wil de regering immers mensen langer aan het werk houden als er tegelijk zo'n enorme jongerenwerkloosheid is?

- De regering zegt dat door de vergrijzing de pensioenen niet betaalbaar zijn. Volgens de Hoge Raad van Financiën zal de meerkost van de vergrijzing in 2030 3,4 % van het BNP bedragen. En dat terwijl de regering Verhofstadt de afgelopen jaren zo'n 3,1 % van het BNP uittrok voor allerlei lastenverlagingen, zonder dat ze van het patronaat extra jobs eiste. Wij willen de maatschappelijke middelen gebruiken voor de echte behoeften, en ze niet cadeau doen aan het patronaat!

- Via de lastenverlagingen geeft de regering een hoop geld aan de bedrijven, terwijl die dat geld maar voor een fractie gebruiken om nieuwe jobs te creëren. Wij eisen dat de overheid dit geld zelf gebruikt om sociaal en ecologisch verantwoorde jobs te creëren die echte behoeften vervullen. Met de 8,2 miljard euro lastenverlagingen die Verhofstadt toekende, zouden de eisen van de witte woede kunnen worden gerealiseerd, en zou aan de DHL-werknemers een nieuwe job kunnen worden gegarandeerd.

- De regering beloofde 200.000 nieuwe jobs, maar zolang ze vastzit in haar neoliberale dogma's, is ze niet in staat die te realiseren. En terwijl de werkloosheid hoog blijft, worden de werklozen aangepakt! Zij kunnen hun uitkering verliezen als ze niet 'beschikbaar' genoeg zijn om gelijk welke job te aanvaarden. Dat zal voor een aantal gezinnen grote miserie teweegbrengen.

- In de jaren '70 bedroegen de Belgische overheidsinvesteringen 4,1 % van het BBP tegenover 1,6 % nu. In de EU als geheel was dat 3,9 % in de jaren '70 tegenover 2,6 % nu. De gevolgen zijn logisch: schoolgebouwen die verouderd zijn, de achterstand bij het gerecht... Dat is de oorzaak van de verzuring en het maatschappelijk ongenoegen. Wij eisen dat er opnieuw publieke investeringen komen om in de echte maatschappelijke behoeften te voorzien.

- Mensen moeten langer en flexibeler werken en loon inleveren omwille van de concurrentie. Maar die concurrentie komt er niet zomaar! Die is actief georganiseerd door de Europese Unie en haar Maastrichtnormen. Wij eisen een solidariteitspact in plaats van het Europese stabiliteitspact, met hoge normen op het vlak van minimumlonen en -uitkeringen, zodat we de neerwaartse spiraal

kunnen stoppen!

- De bedrijven profiteren ondertussen van de concurrentie: landen concurreren onder mekaar om kapitaal aan te trekken door de vennootschapsbelastingen te verlagen. Wij eisen een verhoging van deze belasting op Europese schaal tot 40 %.

En wie moet deze eisen betalen?

Volgens het Blok zijn migranten of werklozen profiteurs. Zij begrijpen niet dat de échte profiteurs de aandeelhouders van de grote bedrijven zijn. Zij strijken grote winsten op, zonder ook maar iets bij te dragen aan de reële productie. Het aandeel van de lonen, inclusief sociale bijdragen, in de toegevoegde waarde daalde in België van ongeveer 78 % in 1980 naar 69 % rond de milleniumwisseling. De werkende mensen moesten inleveren, terwijl de winsten stegen! En wat zien we? Deze winsten worden niet opnieuw geïnvesteerd om zo jobs en economische groei te creëren, maar worden opgeconsumeerd door de aandeelhouders of verdwijnen in de financiële sfeer. Het is dus perfect mogelijk de patronale bijdragen aan de sociale zekerheid te verhogen in plaats van te verlagen, en dat ten koste van de dividenden van de aandeelhouders, en niet van de investeringen.

Daarenboven is België één van de enige landen in Europa zonder vermogensbelasting! Nochtans zou zo'n belasting het nodige geld kunnen opbrengen om de openbare diensten fors uit te breiden.